

Katselin pääni yläpuolelle. Ne kimmelsivät kuin aurinko olisi niihin osunut. Tiesin ettei niin ollut, koska aurinko ei päässyt lävistämään tiheiden sulkien läpi. Käännyin hitaasti ympäri tarkkaillen hämmentyneenä niiden kauneutta. Jokainen sulka oli yksilöllinen, kaikki niistä ainutlaatuisia omalla tavallaan. Sulat näyttivät samettisilta ja mieleni teki puskea naamani niitä vasten kuin kissa, tuntea niiden hento kosketus poskella. Kun olin kääntynyt kokonaan toisin päin, huokaisin. Hymyni katosi kasvoiltani ja suru valtasi kehoni. Minun kaunis enkelini tuijotti minua. En halunnut katsoa häntä silmiin joten kosketin hänen siipien sulkia. Ne olivat yhtä samettisia kuin miltä ne näyttivätkin, jos ei jopa samettisimpia. Tiesin mihin tämä kaikki oli menossa. Olin elänyt tämän niin monta kertaa ja joka kerta se särki sydämeni miljooniksi palasiksi. ”Voi miksi minä näen sinut taas”, sanoin hiljaa. Näin silmäkulmasta kun hän kallisti päätään kuin koirat. Hän ei näyttänyt ymmärtävän minua. Silmäni täyttyivät jo läpätunkevista surun kyynelistä. Toivoin vain ettei ne pakenisi silmistäni ennen kuin tämä loppuisi. ”Mutta mikset tahtois nähdä minua?”, hän kysyi. Hänen äänensä sai kulkemaan kylmät väreet kehoni läpi. ”Koska tämä ei ole totta, ja vaikka olisikin, et pysty tekemään mitään hyväkseni”, vastasin edelleen välttämättä hänen silmänsä. ”Minä en ole enää pelastettavissasi.” Hän otti pääni käsiini ja puristi sitä niin että se melkein sattui. Hänen silmänsä läpäisivät sieluni. Murenin täysin hänen edessään. ”Sinulla on puhdas sydän, vaikkot olisikaan enää pelastettavissa. Se ei ollut sinun syytäsi”, hän sanoi ja veti minut tiukkaankin syleilyyn. Kyyneleet virtasivat hänen pyhille vaatteilleen. Avasin silmäni. Tyynyni oli kyynelien kastama. Taas hän vieraili luonani. En edes tiennyt miksi hän kävi. Toisaalta se oli lohduttavaa. Minun enkelini. Naurahdin ajatukselle. Nauruni oli ilotonta ja kolkkoa. Se kaikui tyhjiltä seiniltä onttona takaisin luokseni pilkaten minua ja olemassa oloani. Vastasin siihen nauramalla takaisin. Ehkä olin totisesti menettämässä järkeni. Se olisi vain siunaus. Ehkä se oli syy, jonka takia enkelini vieraili luonani. Absurdi ajatus enkelistäni sai minut vaipumaan synkkyyteen. Ei hän ollut minun enkelini. Ei minun kaltaisillani ollut enkeleitä. En edes todellisuudessa tiennyt miksi näin hänet unissani. Aiemmin en edes ollut varma voisivatko kaltaiseni nähdä unia. Myöhemmin järkeilin, etteivät ne mitään muutakaan voineet olla. Makasin vielä hetken sängyssäni muistellen kaunista enkeliäni ja hänen massiivisia siipiään samettisine sulkineen. Tuijotin tyhjää peiliä. Olin tehnyt tätä siitä saakka kuin tulini tänne. Joka päivä istuin tähän samaan penkkiin ja tuijotin. Odotin että näkisin itseni. Ei tänäänkään. Painoin pääni lohduttomana. Oli helpompi elää tuntien kipua joka päivä, kuin ettei tuntisi mitään. Tuijotin vihasemmin peiliä, uhkaillen sitä mielessäni. Kun mitään ei tapahtunut toviin, iskin nyrkkiä siihen. Viiltävä kipu valtasi käteni. Sirpaleita työntyi lihaani, osa niistä putoili sälähtäen lattialle. Huokaisin ja ravistin käteeni jääneitä palasia irti. Laskin katseeni lattialle. Peilinpalaset kimmelsivät kynttilän valossa. Osa niistä oli vereen tahriintuneita. Pystyin samaistumaan peiliin nyt paremmin. Se oli rikottu ja tahrittu syntisellä verellä. Tovin tuijotin niitä lamaantuneena ajatuksiini. Kolahdus jossain päin taloa sai minut havahtumaan ajatuksistani. Talo oli aina niin hiljainen. Ainoa elämisen ääni tuli minusta ja se ei ollut paljon. En koko aikani täällä ollut nähnyt ketään. Ainut joka vieraili minua, oli enkelini, eikä hänkään käynyt kuin unissani. Nousin tuolista ja hiivin hiljaa taloa ympäri. Olohuone oli tyhjä, samoin keittiö. Kaikki näytti täysin normaalilta. Varmaankin kuvittelin kaiken. Olin kävelemässä jo takaisin kirjastohuoneeseen kun pauskauduin seinää vasten ja tunsin jonkin painautuvan kaulaani vasten. Se oli kylmä ja kova. Paine kaulallani voimistui kunnes pääni oli vääntyneenä ylöspäin. Katseeni lukittui harmaansinisiin silmiin. Hän tuijotti minua ja painoi terää lujemmin kaulaan. Lämpimät norot vaelsivat terältä kohti paitani kaula-aukkoa. Kun kumpikaan ei rikkonut hiljaisuutta, aloin tutkimaan hänen kasvojaan. Hänen silmänsä oli kovat mutta niiden pohjalta näkyi jotain, mitä en osannut kuvailla. Hän selvästi puri hampaita yhteen koska hänen leukansa nyki. En tiennyt kuka

tämä mies oli mutta tiesin mitä hän oli tullut tekemään, enkä aikonut pistää vastaan hänen aikeilleen. Suljin silmät ja antauduin. Hän ei silti tehnyt mitään. "Kuinka vanha olet?", mies kysyi ja hänen äänestään kuuli kuinka vaikeaa puhuminen hänelle oli. Miksei hän vain voinut lopettaa jo kärsimystäni? "137", vastasin. "Ei", hän sanoi niin tiukasti etten voinut vastustaa silmien avausta. "Kuinka vanha olit?" "16, mutta sillä ei ole väliä. Pelasta päiväni ja tee työsi", vastasin hänelle. Yritin painaa kaulaani lujemmin terää vasten. Hämmennys valtasi hänen silmänsä ja hän etsi minusta jotain. Sitten hän sulki silmänsä hetkeksi vain nostaakseen katseensa kohti taivasta. Mies oli hetken täysin jähmettynyt. Hän löi nyrkkinsä seinään pääni viereen, niin että minä hätkähdin. Hänen kasvonsa oli väärentynyt vihasta. "Miten sinä voit kuvitella että voin tappaa noin nuoren", hän sanoi kuin itselleen. "Hei, se on sinun työsi", sanoin ja viha alkoi kiehua sisälläni. Tönäisin häntä kaikilla voimillani suutuspäissäni. Mulkku, jos ei aikonut tappaa minua. Hän lensi toiselle puolelle käytävää. Kävelin hitaasti hänen luokseen. "Ei tee vielä mieli tappaa minua? Ehkä minun pitäisi hieman leikkiä sinulla ennen kuin suostut tekemään työsi", sanoin omahyväisesti. Kun olin hänen vierellään, ja katselin alas häneen, huomasin hänen puukkonsa olevan uponneena hänen käsivarteensa. Putosin polvilleni hänen viereensä. "Herran Jumala, olen todella pahoillani. Ei minun...", sanoin ja tunsin kyyneleiden kirvelevän silmissä. Hengitin hetken syvään. Tunsin torahampaiden laskeutuvan pakottaen suutani hieman auki. Minun piti pysyä kasassa, jotta voisin auttaa häntä. Nostin hänet käsilleni ja juoksin sohvalle. Siihen minä laskin hänet. "Tämä saattaa hieman sattua", sanoin ja otin kahvasta kiinni ja kiskaisin sen irti. Hän murahti kun tein niin. Repäisin paidastani kaitaleen ja painoin sen hänen käteensä. Tämä oli kauheaa. Vaikka olin tarkoituksella tönäissyt häntä, en halunnut satuttaa häntä. Tein vain niin koska ajattelin että se suuttuttaisi hänet. Enkelini olisi hyvin pettynyt minuun. Laskin pääni häpeissäni. Kumpikaan meistä ei ollut sanonut mitään koko aikana. Sidoin hänen käsivartensa. Epäilin kyllä että hän tarvitsisi tikkejä siihen. Kun olin valmis nostin katseeni, vain laskeakseni sen häpeissäni takaisin alas. Inhosin sitä mitä olin saanut aikaiseksi koska olin suuttunut. Jos olisin normaali, hän ei todennäköisesti olisi liikahthanut senttiäkään mutta en ollut. Se ei ole sinun syytäsi-sanat kaikuivat päässäni. Mutta tämä olin minun syytäni. Tunsin kuinka aloin jälleen tulemaan vihaisemmaksi. Nousin ylös vauhdilla. En halunnut olla hänen lähellään. "Sinun olisi vain tarvinnut tappaa minut", sanoin ja tuijotin häntä silmiin. Kävelin hakemaan hänen veitsensä. Heitin sen pystyyn sohvannojaa hänen päänsä viereen. "Löydät kyllä minut kun olet valmis tekemään työsi loppuun", sanoin ja kävelin kirjastohuoneeseen. Olin niin vihainen, kaikelle ja kaikille, mutta enimmäkseen itselleni. Purin kiukkuni vanhoihin kirjoihin. Heittelin niitä ympäri kirjastoa. Lopulta henkisen väsymyksen takia putosin polvilleni kyyneleiden virratessa poskiani pitkin. Olin elänyt niin kauan tässä vankilassa. En ollut yli sataan vuoteen päässyt minnekään koska he tiesivät että tappaisin itseni. Sieluni oli jo tuomittu sen takia mitä olin, joten en pelännyt itsemurhaa. Sen sijaan että pääsisin tästä maanpäällisestä helvetistäni. ----- Kommetit ois aika in ;)